

Stůj podél mezníků

a

**na této
základně stavěj**

Adrian Ebens

Stůj podél mezníků a na této základně stavěj
Aneb sedm důvodů proč zachovávám výroční Soboty

Adrian Ebens

Vytištěno služebností

Maranathamedia.cz

3. června 2015

V čase konání konference v roce 1888 vydal předseda Generální konference poselství, že by měli „stát podél starých mezníků“ jinými slovy “stát za tradičními principy”, ale skutečnou situaci odhalila Ellen Whiteová ve své odpovědi.

V Minneapolis dal Bůh svému lidu drahocenné drahokamy pravdy v novém prostředí (zasazení). Tohle světlo z nebes však bylo některými odmítnuto stejnou neoblomností - jakou projevíli židé, když odmítli Krista - a hodně se tam mluvilo o zachování starých tradičních principů (stát podél starých mezníků). Byly zde ale důkazy, že oni ty staré tradiční principy resp mezníky neznali. Byly tu sice důkazy a bylo zdůvodnění ze slova, které se svěřilo svědomí; ale myslí lidí byly uzavřené, zapečetěné proti vstupu světla, protože oni se rozhodli, že bylo nebezpečnou chybou odstranit ty “staré mezníky” (rozuměj tradiční principy), přitom se nejednalo ani o posunutí kolíku starých hranic, avšak oni měli pokroucené představy o tom, co ty staré mezníky alias tradiční principy tvořilo. {CW 30.1}

Starší Waggoner přinášel do popředí krásu spravedlnosti z víry v kontextu Věčné smlouvy. Sdílel “drahokamy pravdy v novém zasazení (prostředí).” Protože však tohle sdílené světlo nepřicházelo v kontextu, s nímž by byli někteří vedoucí obeznámení, opevnili se tito vedoucí v odmítnutí tohoto světla s výzvou “stát podél mezníků (stát za tradičními principy)”. Tato výzva stát si za tradičními principy byla navržena tak, aby vytvořila dojem, že Waggoner má nakročeno k odpadnutí od původního hnutí Adventistů. Ellen Whiteová naznačila, že tato výzva stát podél mezníků odhalila, že tito lidé nevěděli, jaké ty mezníky byly, a že to byla jednoduše taktika použitá k tomu, aby tomu světlu vzdorovali.

V srdci této kontroverze byl vztah zákona a evangelia. Břit zaměření na tento vztah se vyjevil při diskusi o tom, jaké změny se odehrály v tomto vztahu mezi Starým a Novým zákonem.

V 9h ráno starší Waggoner pokračuje v lekcích o zákonu a evangeliu. Písmo, o kterém se uvažovalo, byla patnáctá kapitola Skutků a druhá a třetí kapitola Galatským, porovnávané s Římanům 4 a dalšími částmi Římanům. Jeho cílem bylo ukázat, že sporným bodem bylo

ospravedlnění vírou v Krista, kterážto víra je nám přisouzena jako Abrahámovi, pro spravedlnost. Smlouva a zaslíbení Abrahamovy jsou smlouvou a zaslíbeními i nám. "Zápis z třetího dne," Denní bulletin z Generální konference (21. října, 1888)

Prohlášení, že "smlouva a zaslíbení Abrahámovy jsou smlouvou a zaslíbeními i nám" znamenalo oponovat staletí trvající tradiční křesťanské myšlence týkající se vztahu křesťanů k Božímu zákonu. Jan Kalvín v 16. století o tomto vztahu napsal:

Starý zákon vnímaný z charakteristické představy o "zákonu" je "zákonem otroctví," zatímco Nový zákon přináší "zákon svobody" skrze evangelium (Institutes 2.11.9-10, pp. 458-460).

Avšak Waggonerova výzva ke křesťanskému chápání smluv také odhaluje zmatenost, která ještě existovala v myslích mnoha reformátorů. Všimněte si opět, co Kalvín učil:

"Smlouva uzavřená se všemi těmi patriarchy je natolik podobná té naší svou podstatou a skutečností, že ty dvě jsou vlastně jedna a ta samá. Přesto se liší způsobem dispensace [časového období]" (Instituce 2.10.2, str. 429). **Svatí ve Starém a Novém zákonu sdílí "stejný zákon," "stejnou doktrínu," "stejně dědictví," a "společné spasení" skrze milost "stejného Zprostředkovatele"** (Institutes 2.10.1, pp. 428, 429).

Spatřujeme ten konflikt v Kalvínově mysli? Ve stejné chvíli vyjadřuje, že smlouva, která existovala v době Starého zákona, je "tak podobná svou podstatou a skutečností té naší, že obě jsou vlastně jedna a ta samá," a přesto v sobě Starý zákon nese myšlenku zákona a otroctví, v kontrastu se svobodou Ducha, kterou přináší Nový zákon. Otroctví a svoboda nejsou tím samým. Jsou diametrálně odlišné. Takže Kalvínovo prohlášení, že obě smlouvy jsou jedním a tím samým, a přesto nazvat období Starého zákona otroctvím v kontrastu se svobodou coby období Nového zákona, tohle doslova vráží klín do oné věčné smlouvy a znemožňuje, aby jedno evangelium existovalo v obou Zákonech.

Nenápadnost tohoto podvodu jde ještě dál, protože ve Staré a Nové smlouvě protiklad vskutku je, ale tím, že se tento protiklad zasadil do časového období Starého a Nového zákona místo Starého a Nového člověka, ten klín ve věčném evangeliu zůstává jako virus v srdcích lidí a drtí jejich schopnost vidět evangelium v jeho čistotě. Všimněte si slov ve Vyznání víry baptistů z roku 1689:

Dvě třídy smluv, rozdělené do dvou smluv; jejich přirozenost, a protiklad; stará smlouva naplněna, a nahrazena (vystřídána) novou; příprava pohanského světa na příchod Mesiáše; přirozenost a dokonalost evangelia.

<http://founders.org/library/covenants/ch8/>

Dvě vnímané třídy smlouvy

Stará smlouva	Nová smlouva
Starý zákon	Nový zákon
Otroctví	Svoboda
Doslovné dodržování zákona	Duchovní spravedlnost
Mojžiš	Kristus
Zákon	Evangelium

Samotná slova “dvě třídy smlouvy” automaticky naznačují dvě třídy evangelia. Jedna třída je otroctví a ta druhá třída je svoboda. Jedna třída je doslovné dodržování zákona a ta druhá je duchovní (o)spravedlnost(nění) pouze v Kristu. Pokud by byl tento rámec přehlédnut, čtvrtý anděl ze zjevení by nikdy nemohl zářit ve své jasnosti.

Přesto, pokud měl Waggoner pravdu a stejné zaslíbení a smlouva existovali v časech Abraháma a Mojžíše, pak je naprosto falešná teorie (představa) mluvit o Starém zákoně jako o čase otroctví a o Novém zákoně jako o jakémsi čase protikladné svobody, protože ta samá svoboda existovala i v časech Abraháma pro ty, kteří přijali Novou smlouvu, a to stejné otroctví existovalo v Nové smlouvě pro ty, kteří ji odmítli.

Starý Zákon

Stará smlouva - Starý člověk --- Zákonické dodržování zákona

Nová smlouva - Nové stvoření -- Spravedlnost z víry

Nový Zákon

Tohle nové zasazení (prostředí), které Waggoner vysvětloval, kolidovalo s tím, co - pokud jde o tzv. přidaný zákon v Galatským 3 - mnoho církevních vedoucích považovalo za tradiční principy církve (staré mezníky). Ta diskuse je mimo rozsah této práce, ale podrobné vysvětlení této historie je možné najít v knize *Golgota na Sinaji* od autora Paula Penno. Stačí říct, že Ellen Whiteová obdržela poselství z nebes ukazující, že Waggoner byl na stopě něčeho velice důležitého.

Předminulou noc **mi bylo zjeveno**, že důkazy týkající se smluv jsou jasné a přesvědčivé. Vy, Bratr B, Bratr C a další zbytečně plýtváte svými badatelskými silami pro nic, abyste ke smlouvám zaujmulí jinou pozici než tu, kterou představil Bratr [E. J.] Waggoner. Dopis 59, 1890, p. 6. (adresováno Uriáši Smithovi, 8. března 1890.)

Od té doby, co jsem minulou sobotu prohlásila, že názor na smlouvy vyučovaný bratrem Waggonerem je pravdivý, zdá se, že mnohým se velmi ulevilo. -- Dopis 30, 1890, str. 2. (adresováno W. C. Whiteovi a manželce, 10. března 1890.)

Abychom shrnuli význam toho, co se Waggoner snažil vyjádřit prostřednictvím otázky smlouvy je to, že katolické a protestantské myšlenky o vztahu zákona a evangelia byly více než 1000 let nesprávné. Žena ze Zjevení 12, která uprchla na poušť nesouc s sebou doslovné pravidlo výkladu, měla správné chápání tohoto vztahu zákona a evangelia, ale mnohé z toho se ztratilo při potírání svatých Nejvyššího a skrz přijetí metody zduchovnění četby Bible.

Myšlenka vyjádřena Kalvínem, že období Starého zákona bylo obdobím otroctví a že evangelium osvobodilo lid od Zákona, našla svobodné vyjádření v Adventismu, protože mnoho adventistů přicházelo z těchto ostatních protestantských společenství. Přesně tento pocit vyjádřil G. I. Butler, když řekl:

“Zákon obřadů (ritů) měl mnohé, co představovalo neúnosná břemena ‘jha otroctví’, o kterých Pavel tvrdil, že zanikly” Citováno z Evangelia Galatským, E. J. Waggoner str. 4.

Tato myšlenka vyjádřena Butlerem o jhu otroctví nalezeném v Božím zákonu z hory Sinai znamená, že zákon a evangelium jsou neodmyslitelně protichůdné. Ta myšlenka je, že evangelium nás osvobozuje z otroctví zákona. Tohle je jednoduše to, co Jan Kalvín a mnoho dalších, kteří následovali jeho reformovanou teologii, vyučovali. Butler jenom kráčel ve šlépějích těchto mužů.

Waggoner odhalil dvě třídy evangelia, které G. I. Butler prezentoval. Cituje Butlera a pak reaguje:

"Proto nebylo vhodné stále udržovat dělicí stěnu mezi nimi a ostatními. Všichni nyní stáli v Božích očích na stejné úrovni. Všichni k Bohu musí přistupovat skrze Mesiáše, který přišel do světa, skrze Něhož jedině může být člověk spasen." (Citát od G. I. Butlera)

Chceš tímto naznačit, že někdy byla taková doba, kdy se některý lid mohl přiblížit k Bohu jinak než přes Krista? Pokud ne, potom toto vyjádření neznámá nic. Tvá slova jakoby naznačovala, že před prvním příchodem se lidé přibližovali k Bohu prostřednictvím obřadního zákona a po prvním příchodu už skrze Mesiáše, ale musíme jít mimo Bibli, abychom našli nějakou podporu pro myšlenku, že se někdo někdy mohl přiblížit k Bohu jinak, než přes Krista. Ámos 5:22; Mich 6:6-8, Evangelium Galatským, E. J. Waggoner, 1888, str. 7,8

Waggoner identifikoval jádro problému poukázáním na to, že Butler a mnoho vedoucích v církvi vlastně naznačovali, že lidé ve Starém zákoně museli k Bohu přistupovat skrze zákon bez Kristovy spravedlnosti, která se podle všeho objevila teprve tehdy, až když Kristus přišel na zem. O něco dříve na straně 7 ve své knize Waggoner identifikuje pravé evangelium pomocí termínů, které vpravdě jdou k základům neboli k těm tradičním principům Adventismu (mezníkům).

Tím pravým evangeliem je zachovávat deset Božích přikázání a víru Ježíšovu. To zvrácené evangelium, kterým byli vyučováni Galatští bylo

- zachovávat Boží přikázání a obřizku. Evangelium v Galatském,
E. J. Waggoner, 1888, str. 7.

Waggoner odhaluje, že mezi Božími přikázáními a Ježíšovou vírou není žádný konflikt. To právě evangelium učí expanzi dodržování přikázání skrze Ježíšovu víru. Tohle je "mezník" (tradiční princip) učení Adventismu. Pravděpodobně k nejstaršímu vytištění prohlášení víry Adventistů došlo v roce 1853 jako odpověď na žádost Baptistů Sedmého dne. Ve vydání novin *Review and Herald* z 11. srpna James White shrnul následující:

Jsme sjednoceni v těchto velkých tématech: Kristův bezprostřední osobní druhý příchod, **zachovávání všech Božích přikázání a víry Ježíše Krista - Jeho Syna**, které jsou nezbytné pro připravenost na jeho příchod. RH 11. srpen, 1853.

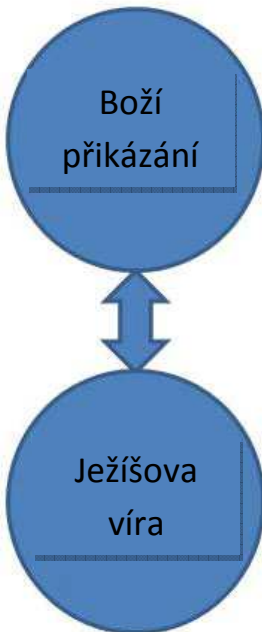
Když James White prohlásil "zachovávání všech Božích přikázání", neznamenal to, že došlo k pokroku myšlení směrem k dodržování všech Božích přikázání? Přestože bylo toto učení učiněno mezníkem resp. tradičním principem, adventní hnutí se dostalo do přímého konfliktu s Janem Kalvínem a celým protestantským hnutím, protože pro ně nárůst dodržování přikázání znamená automaticky pokles v evangeliu Krista. Jelikož protestantismus označuje Starý zákon jako období otroctví a Nový zákon jako období svobody, jakýkoli návrh na zvýšené dodržování zákona musí zajisté převrátit jejich chápání evangelia a přesně tyhle falešné vzorce myšlení zabraňují protestantům přijmout Sobotu (Šabat), protože přijmout Sobotu – to pro ně znamená převrátit evangelium. Přimknout se k Sobotě znamená, snažit se být spravedlivý skrze skutky, jelikož protestanté nemají koncept dodržování Zákona podporovaného pravým evangeliem; protože Starý zákon pro ně ve skutečnosti nepřináší pravé evangelium. Jsou nuceni zaujmout opoziční postavení k tomu, co vnímají, že se děje ve Starém zákoně.

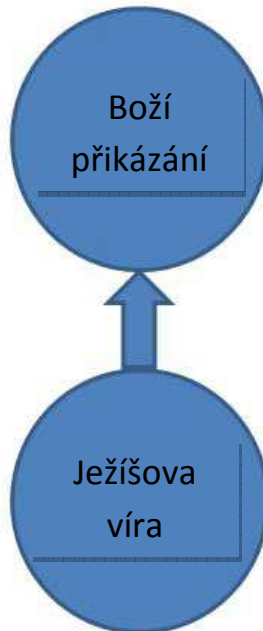
Abychom shrnuli tento problém; vidíme, že protestanté vidí Boží přikázání v opozici s Ježíšovou vírou, zatímco Waggoner ukazoval, že Ježíšova víra je způsob (prostředek), jakým dodržujeme Boží přikázání a přesně to řekla Ellen Whiteová ohledně poselství v roce 1888.

Pán poslal ve svém velkém milosrdenství to nejcennější poselství svému lidu skrze staršího Waggonera a Jonese. Toto poselství mělo co nejdůrazněji hlásat světu vyvýšeného Spasitele, onu oběť za hříchy celého světa. Ono představovalo ospravedlnění skrze víru v bezpečí (Jistotě), ono vybízelo lid, aby přijal Kristovu spravedlnost, která se projevuje v poslušnosti všem Božích přikázání. (Testimonies for Ministers) 91,92

Typický protestantský názor

Waggonerův názor

Pokud si pozorně všimneme spojky v textu ze Zjevení 14:12, která spojuje termíny **Boží přikázání** a **Ježíšova víra**:

G2532 καί [kai] kah-ee

Zjevně primární částice, mající spojovací a někdy také kumulativní platnost; a, také, dokonce, takže, pak-poté, téže, atd.; často

Tohle slůvko má spojovací a občas kumulativní účinnost. To dává pocit, že ten druhý prvek je rozšířením nebo zvětšením toho prvního prvku a přesně tohle Ježíš řekl, že udělá.

Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky: nepřišel jsem je zrušit, nýbrž naplnit. Mt 5:17

Ježíšova víra ten zákon neoslabuje, nýbrž jej splní, neboli naplní jej do plna. Ježíšova víra zvětšuje a rozšiřuje zákon v celé jeho slávě. Přesto však Kalvín a většina protestantských církví tím, že považují Starý zákon za období otroctví a Nový zákon za období svobody, tak vnímají Ježíšovu víru jako něco, co je v rozporu s Božími přikázáními, které byly dány ve Starém zákoně. Takže jakýkoliv pokus poukázat (připomenout) důležitost Zákona ze Starého zákona je jakýmsi přímým útokem na evangelium.

Schopnost adventistů sedmého dne přijmout Šabat jako část Kristova evangelia spíše než jako něco, co je v rozporu s Kristovým evangeliem, tak tohle vytvořilo jakýsi mezník (tradiční princip) a základ pro to, že tohle evangelium projeví poslušnost vůči všem Božím přikázáním a nebude se snažit poukázat na poslušnost zákona jako na zákonictví. Stát na tradičních principech (neboli meznících) adventistické víry, to znamená pokrok směrem k zachování všech Božích přikázání skrze Ježíšovu víru.

Avšak problémem pro mnoho adventistů teď je, že vyzvednutím Božích přikázání se skutečně začali vzdalovat od Kristova evangelia. Ten stejný opoziční způsob myšlení způsobil, že pořád vnímali zákon v rozporu s evangeliem, ale zvolili si raději zákon nežli evangelium. Samozřejmě tohle

vytváří reakci v těch, kteří vidí marnost (bezüčelnost) ve snaze zachovávat zákon mimo či bez Krista. Proto Ellen Whiteová řekla:

Někteří lidé tvrdí, že věří pravdám Starého zákona a učí jim, přitom však zavrhnou Nový zákon. Jestliže odmítají přijmout učení Ježíše Krista, dokazují, že nevěří ani tomu, co řekli patriarchové a proroci. Spasitel prohlásil: "Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně" (Jan 5:46). Proto i jejich vyučování Starého zákona postrádá svou pravou sílu. Podobného omylu se dopouštějí také mnozí lidé, kteří tvrdí, že věří a hlásají evangelium, přitom však odkládají stranou Písma Starého zákona, o nichž Kristus řekl: "Ona svědčí o mně" (Jan 5:39). Tím, že zavrhnou Starý zákon, zavrhnou ve skutečnosti i Nový, neboť oba jsou částí nedělitelného celku. Nikdo nemůže pravdivě představovat Boží zákon bez evangelia ani evangelium bez zákona. Zákon je ztělesněné (zakotvené) evangelium a evangelium je rozvinutý zákon. Zákon je kořenem, evangelium vonným květem a plodem, které zákon přináší. {COL 128.2}

V tomto jediném prohlášení můžeme shrnout velkou část konfliktu mezi Božím lidem, který se týká zákona a evangelia. Ježíš je projevem (manifestací) zákona Svého Otce. On je dokonalým Obrazem Otcova zákona. Přesto Ježíšova víra obsahuje sílu, aby v nás vyprodukovala zákon. Bez Ježíšovy víry bude Zákon pořád jhem otroctví, ale v Kristu jsme osvobozeni od myšlení těla a můžeme říct "ach, jak miluji tvůj Zákon."

Kdyby naše mládež dbala na pravidla stanovená v této kapitole [2 Pt 1] a dodržovala je, jaký jen vliv by vynaložili na tu správnou stranu! . . . Zákon, který přestoupili, by již nebyl jhem otroctví, ale zákonem svobody, svobody synovství. Tím že činili pokání k Bohu, tím že uplatňovali (vykonávali) víru v Krista, tak zakusili odpuštění a vážili si Božího zákona nad zlato, ano, nad nejjemnější zlato. {TMK 160.3}

Takže vidíme, že přechod z otroctví ke svobodě skutečně existuje, ale tento přechod je pro každého jednotlivce a nikoli z jedné dispence (časového období) do druhé.

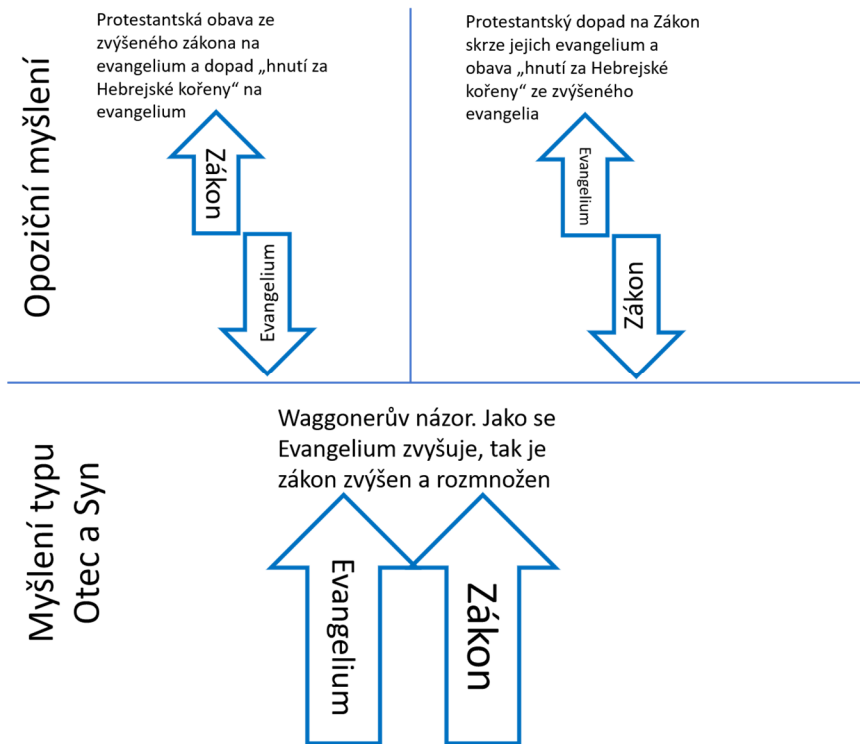
Abrahám ve skutečnosti spatřil Kristův den a radoval se z toho, i když zemřel 2000 let před prvním příchodem. A tohle nejpozitivněji

dokazuje, že ten apoštol – tam ve **třetí kapitole Galatským mluví o zkušenosti jednotlivce a ne o změně v dispensaci (časovém období)**. Neexistuje žádná křesťanská zkušenost, víra, ospravedlnění, spravedlnost, které by nebyly záležitostí jednotlivce. Lidé jsou spaseni jako jednotlivci, ne jako národy. E. J. Waggoner, *Evangelium Galatským*, 1888, str. 33.

S těmito myšlenkami v mysli musíme chápat, že typické protestantské pochopení knih Skutků 15, Koloským 2, Galatským 3 a knihy Římanům je nasycené myšlením, které staví Boží přikázání proti Ježíšově víře. Jednou z největších překážek přijmutí Šabat (Soboty) je pasáž v textu Koloským 2:16-17

Kol 2:16-17 At' vás tedy nikdo nesoudí pro pokrm a pro nápoj nebo kvůli svátku, novoluní nebo sobotám: (17) To všechno je stín budoucích věcí, ale skutečnost *je* Kristus.

Jelikož tahle pasáž odkazuje na zákony ze Starého testamentu, ten protestantský opoziční systém, jenž vnucuje, aby Ježíšova víra šla proti Božímu zákonu, tak ten by u takových čtenářů této pasáže způsobil, aby si ji vykládali způsobem, který osvobodí lidi od jejího zachovávání. Protestantské chápání smluv naznačovalo, že jakékoli zachovávání těchto dnů automaticky překrucuje evangelium, a tudíž je nutné tu pasáž vykládat způsobem, který osvobodí lidi od zákona, aby to evangelium mohli mít. Tudíž když se k této pasáži dostali adventisté, byla to pro ně obrovská zeď, která jim bránila přijmout Sobotu (Šabat). Jejich způsob vysmeknutí se tomu, však přišel s předefinováním slova pro Šabat, totiž že ono místo aby znamenalo tu Sobotu týdenní tak znamená přece tu Sobotu výroční! To sice pomohlo Šabat vysvobodit, ale dosud to adventistické hnutí neosvobodilo od toho falešného protikladu zákona a evangelia. Evangelikálové se dívají na to, jak adventisté interpretují Koloským 2:16 a směřjí se nad tím, co pro ně je tak očividným odkazem na tu (týdenní) Sobotu, která je stínem, a jež byla přibita na kříž. Oni jsou totiž zmateni tím, jak adventisté používají opoziční systém zákona a evangelia, aby Šabat dokázali. Nedává to žádný smysl a v tomto evangelikálové mají úplnou pravdu. Pro pochopení pasáže Koloským 2:16-18, které je v souladu s Božími přikázáními a Ježíšovou vírou si přečtěte brožuru [S respektem ke Koloským 2:16,17](#) na www.maranathamedia.cz

Takže když Waggoner představil jakési nové chápání smluv, otevřely se dveře pro lepší pochopení vztahu mezi Božími příkázáními a Ježíšovou vírou. Toto Waggonerovo učení dovolilo adventistům, aby věrně splnili mezníky resp tradiční principy svých základů, kdy James White prohlásil:

Jsme sjednoceni v těchto velkých tématech: Kristův bezodkladný osobní druhý příchod, **a zachování (dodržování) všech příkázání Boha a víry jeho Syna Ježíše Krista**, jako potřebné pro přípravu na jeho Příchod. RH 11. srpna, 1853.

Butler si přál zachovat ten protestantský koncept smluv, který na ně shlížel proti pozadí dispencací (časových období). Pak zkombinoval toto falešné chápání s příkazem stát si za tradičními principy (mezníky), ale jak poukázala Ellen Whiteová, mnoho vedoucích církve nevědělo, jaké ty tradiční principy (mezníky) vůbec jsou. Když Ellen Whiteová začala chápat, co se děje v roce 1888, pronesla tohle kritické pozorování:

Jak ráno přišli na to setkání, byla jsem překvapena, když jsem slyšela Staršího _____ pronést jakous takous řeč, kterou pronášel před velkým obecnstvem věřících a nevěřících – byl to projev, o kterém jsem věděla, že nemohl být diktován Duchem Páně. Byl následován Starším _____, který učinil poznámky stejného pořádku, dříve než Bratr _____ začal svou řeč, vše bylo vypočítáno, aby se vytvořily sympatie, o kterých jsem věděla, že nejsou v zájmu Božího pořádku. Bylo to lidské, ale nebylo to božské. A to bylo poprvé, co **jsem si začala myslet, že možná přece jen nezastáváme ten správný pohled na zákon v Galatským**, protože pravda nevyžadovala žádného takového ducha, aby by ji podporoval. 1888 Studijní materiály, strana 221

Tento duch, který se projevil proti učení Waggonera o smlouvách způsobil, že si Ellen Whiteová uvědomila, že adventistické chápání zákona Galatským může být chybné. To, že učinila takové prohlášení, znamená, že nespojila to tehdejší chápání zákona v Galatským s tradičními principy (mezníky) adventistického hnutí. Toto přijetí následovalo až později skrze onoho nebeského návštěvníka, který Ellen Whiteové ukázal, že Waggoner měl o smlouvách pravdu, což otevřelo cestu pro plné pochopení skutečného vztahu Božích přikázání a Ježíšovy víry.

Podrobné nastudování knihy od Paula Penno, *Golgota na Sinaji* a spisy Studijního výboru pro rok 1888 při GK odhalí, že adventisté nikdy neunikli tomu falešnému náhledu na smlouvy a odmítají tak učinit i nadále.

V tomto okamžiku však povstalo mezi Božím lidem jisté hnutí, které si opět pokládá otázku o vztahu mezi Božími přikázáními a Ježíšovou vírou. V otázce týkající se (Hospodinových) Svátků a novoluní a jejich zachovávání, tak tam se schovává hlubší otázka týkající se právě Božího zákona a Ježíšovy víry. S protestantským pohledem na smlouvy musí být jakékoli hnutí zachovávající všechna Boží přikázání automaticky vnímáno jako zrada vůči evangelium. Ta komplikace ohledně otázky Svátků je, že někteří vskutku chtějí přistupovat k zákonu bez správného chápání evangelia. Jak naznačuje Ellen Whiteová:

Někteří lidé tvrdí, že věří pravdám Starého zákona a učí jim, přitom však zavrhnou Nový zákon. COL 128

Tzv. Hnutí za Posvátné jméno se svým odmítáním čehokoliv co je v řečtině, tak to je typickým příkladem polarizace těch, kteří vnímají obhajování

ustanovení jako zradu evangelia. Obě pozice odmítají vztah Otce a Syna ve vztahu Božích přikázání a Ježíšově víře. Většina toho Hnutí hebrejských kořenů, které odmítá všechno řecké je odsouzeno k úplnému selhání, pokud jde o přijetí spravedlnosti Krista a Ježíšovy víry. Naopak ti, co se cítí zavázáni odmítnout jakékoli postupování k ustanovením a nařízením jako, že to je zrada evangelia, tak ti také selžou při projevení poslušnosti všem Božím přikázáním a takoví se i brání před světlem přítomné pravdy a tradičních principů adventismu, což zaslubuje Kristovu spravedlnost v poslušnosti všem Božím přikázáním.

Otázka Svátků Hospodinových je ve svém pravém kontextu ve skutečnosti zkušební otázkou o smlouvách, a také to, zdali je dokážeme vidět v jejich správném světle. Uvnitř Hnutí za hebrejské kořeny byla vztyčena jistá „kouřová clona“ a ona přichází do adventismu a alarmuje adventisty, kteří vědí, že spravedlnost přichází pouze skrze Ježíše Krista. Ve snaze chránit se před touto legalistickou invazí se zvedl křik, že musíme stát při meznících (neboli u tradičních principů) a odmítnout Mojžíšova ustanovení. Ten samý hlas se vznesl v roce 1888 a poslal Boží lid na poušť. Ti, kteří dnes pozvedají ten hlas, ti dnes opakují tuto historii a brání se světlu, aby tak neobdrželi spravedlnost Ježíše, která se projevuje zachováváním všech Božích přikázání.

Otázka Svátků by se neměla považovat za zkušební otázku společenství (členství), přesto se právě tohle děje. Co ale je zkouškou, je otázka smluv a toho, zdali přijmeme poselství Jonese a Waggonera na toto téma, o kterých prorokyně jasně řekla, že přichází z nebes. Není žádné ospravedlnění pro rebelství, pokud jde o tuto otázku, důkazy jsou jasné a přesvědčivé. Tohle je demarkační čára, protože tahle rebelie posouvá základy evangelia na úplně jinou cestu a způsobuje návrat k evangeliu Babylonských dcer. Je to ústup od světla. Prostudujte a porozumějte brožuru *Evangelium v Galatském* od E. J. Waggonera a *Golgota na Sinaji* od Paula Penno. Tohle jsou zkušební pravdy dneška.

Těm, kteří tvrdí, že stojí za tradičními principy tím, že odmítají ustanovení a nařízení, říkám vám, že sami sebe posilujete proti tomuto světlu a jste ve velkém nebezpečí. Poukazovat na postoj průkopníků, kteří svátky nepřijali jako součást základů a pilířů, tak to zase odhaluje nedostatečné chápání toho, co jsou ony mezníky resp tradiční principy a jak se na nich staví. Hleďte, abyste nepadli. Těm, kteří odmítají všechno řecké a jsou upnuti na židovské

tradice, které se nenachází v Písmu, říkám, kajte se a věřte v evangelium, jinak pro vás Kristus nebude mít žádný význam. Chceme všechna Boží přikázání, ne však jinak nežli Ježíšovou vírou a tohle je pravda o tom, co znamená postupovat s mezníky alias tradiční principy.

Jedním z hlavních důvodů, proč jsem našel požehnání v zachovávání svátků je, že to vyžaduje, aby si lidé ujasnili své chápání smluv. Ti, kteří jako Butler, jsou odhodláni udržovat platformu dispenzí (časových období), tak ti nebudou schopni stát na tradičním principu zachovávání VŠECH Božích přikázání. Opoziční protestantská platforma totiž nepřipouští pokroky v dodržování Božího zákona, ona může přinejlepším pouze udržovat pokroky, které již byly dosaženy průkopníky, ale ti, kdo studují Bibli hlouběji, tak ti se budou snažit, aby jejich evangelium bylo v souladu s průkopnickou platformou a tohle proto musí znamenat ústup od Božích přikázání, protože je to vnímáno jako proti-evangelium.

Druhým důvodem, proč jsem našel požehnání ve svátcích je, že chci demaskovat zákonictví obsažené v té myšlence, že, abyste byli spaseni, tak NESMÍTE něco dělat. Říkat lidem, že budou ztraceni jen proto, že vzdávají chválu a uctívají Boha v určitých časech, tak to je zákonictví (legalismus) a spasení skrze to, že něco nečiní. Je to také hrozba pro náboženskou svobodu, protože tyto věci, byly jasně dodržovány patriarchy, Kristem, apoštoly, ranou církví a tou ženou (církví), která uprchla na poušť.

Třetím důvodem, proč jsem našel požehnání ve svátcích je, že to odhaluje dokonalé vyjádření božského vzorce uvnitř Šabatu (Soboty). Zachovávání týdenní Soboty založené na spojení Země se Sluncem a zachovávání výročních Šabatů založené na spojení Země s Měsícem, tak tohle poskytuje podpis vztahu Otce a Syna v Šabatu, který je nádherný. Také je zkouškou toho, jestli lidé skutečně dodržují Šabat vírou nebo skrze skutky. Pokud nějaký člověk řekne: „já dodržuji Šabat, protože to přikazuje věčný Boží zákon, pak bez Ježíšovy víry je tohle legalismus (zákonictví). Ale pokud je Sobota dodržována vírou, pak naprosto stejné principy platí i na ostatní Soboty (tj. ty výroční).

Čtvrtým důvodem, proč jsem našel požehnání ve svátcích je, že viditelně prokazují plán spasení v kolektivním těle věřících. Není to prostě víra, kterou udržují ve své hlavě, ale tato víra nalézá vyjádření a rozšíření v těle věřících a

ta sekvence se každoročně opakuje. To neviditelné se stane viditelným, zdroj nalézá kanál (způsob) vyjádření, a tohle přináší velké požehnání Božímu lidu. Proti takovým neexistuje žádný zákon.

Pátým důvodem, proč jsem našel požehnání ve svátcích, je svoboda a radost, kterou jsem v těchto dnech našel v Duchu. Zjistil jsem, že to požehnalo mé kázání, mé zdraví a moji zkušenost se společenstvím způsobem, který mi nebyl dříve odhalen. Zvětšení požehnání je vsutku patrné. Ano, tohle je sice subjektivní důvod, ale důvod bez vyjádření stojí o samotě a je bez života.

Šestým důvodem, proč jsem našel požehnání ve svátcích je, že jsem v sobě objevil mírného ducha nesnášenlivosti vůči biblickým praktikám jiných lidí, se kterými jsem však nebyl obeznámen. Sledoval jsem, jak zrnka této nesnášenlivosti kolem mě vyrostla do intenzivního nekřesťanského ducha, který se projevil vůči komukoliv, kdo tyto praktiky podporoval. Tohle mě přimělo říct, stejně jako Ellen Whiteová “Možná jsme se spletli v zákonu u Galatských”, protože pravda na svou podporu nepotřebuje tohoto ducha netolerance. Děkuji Pánu, že mě osvobodil od tohoto ducha netolerance zrozeného ze strachu z něčeho neznámého. Naopak jsem našel svobodu v udržování své lásky k Ježíšovi mluvícímu řecky v Novém zákoně a nemám obavu z používání žiletky. Na obou stranách je přemíra ducha nesnášenlivosti a nechci jej nést ve svém srdci vůči nikomu. Studium otázky svátků mi pomohlo si uvědomit, že se v této oblasti potřebuji rozvíjet a taky se rozvíjet chci.

Sedmým důvodem, proč jsem našel požehnání ve svátcích je, že ta fontána, která vytéká ze Šabatu, a proudí do Svátků jasně ukazuje, jak nás Šabat posvěcuje. Svátky podtrhují posvěcující skutečnost soboty.

Kdo zachovává sobotu svatou, tomu je znamením posvěcení. Pravé posvěcení je soulad s Bohem, jednota s Ním v charakteru (povaze); lze jej přijmout poslušností zásad, jež jsou výrazem (přepisem) Jeho charakteru (povahy). A Sobota je tím znamením poslušnosti. Kdo ze srdce zachovává čtvrté přikázání, ten bude poslouchat celý zákon, bude poslušností posvěcen. {6T 350.1}

Ti, kdo odmítají princip Boha, který ve zvláštních časech dává Svého Ducha, tak ti budou těžko schopni vysvětlit, proč dodržují Šabat pouze jako zákonnou

povinnost od Boha, což je jasně zákonictví (legalismus). Ti, kteří dodržují Šabat kvůli zákonné povinnosti, tak ti budou couvat od snahy přidat dodatečné soboty. Taková myšlenka pro ně musí znamenat klatbu (církvní prokletí). Taková pozice nechává člověka zranitelného, aby opustil sobotu čtvrtého přikázání, nebo naopak, aby se snažil zalíbit Bohu svými skutky.

Důvodem - proč je nemožné říct adventistům, že by měli zachovávat svátky je - že to porozumění smluv mnohým lidem způsobuje, že je takové prohlášení vnímáno jako anti-evangelium, tudíž bych řekl všem těm, kteří svátky milují, aby těmto lidem neříkali, že musí zachovávat soboty – vaše slova budou totiž naprosto nepochopena díky problematice smluv. Při takové výzvě lidé slyší pouze to, že to musí učinit, aby byli spaseni, a samozřejmě se této výzvě budou bránit. Diskuze na toto téma s těmi, kteří stojí na dispenzačním pochopení smluv je naprostá ztráta energie a úsilí. Tato otázka nepotřebuje diskuzi, potřebuje, aby byla prožita a vychutnána.

Ochutnejte a spatřete, že svátky našeho Otce jsou požehnáním, které nám On nezrušil. Nehádejte se o tom, jednoduše to žijte a usmívejte se radostí. Tahle radost a svoboda našeho uctívání (bohoslužby) překoná ducha tyranie, který je proti němu.

Závěrečná slova Malachiáše k nám dnes znějí jako proroctví do posledních dnů

Závěrečná slova Malachiáše jsou proroctvím týkající se díla, které by mělo být vykonáno jako příprava na první a druhý příchod Krista. Toto proroctví je představeno s napomenutím: “ Pamatujte na zákon Mojžíše, služebníka mého, který jsem jemu dal na Horebu pro všechny Izraelity, **příkazy i ustanovení**¹. {SW, 21. března, 1905 odst. 1 }

Kdo je ochoten uposlechnout toto proroctví v přípravě na ten druhý příchod Krista?

¹ Pozn. překl. Terminologie použitá v jiných překladech: HEJCL příkazy, ustanovení; BKR ustanovení, soudy; B21 pravidla, ustanovení; CEP nařízení, práva; MPCZ ustanovení, práva

Kdo si přeje přijímat z oné fontány, která vytéká ze Soboty v časech určených naším Otcem? Schopnost uslyšet toto volání závisí na tom, zda dokážete správným způsobem stát podél mezníků (stavět na tradičních principech) adventismu, které se týkají Božího zákona a Ježíšovy víry.

Stůj podél mezníků

a

na této základně stavěj

Kdo si přeje přijímat z oné fontány, která vytéká ze Soboty v časech určených naším Otcem? Schopnost uslyšet toto volání závisí na tom, zda dokážete správným způsobem stát podél mezníků (stavět na tradičních principech) adventismu, které se týkají Božího zákona a Ježíšovy víry.